

[Charlotte Enevoldsen]

at det nok ikke er gyldigt i EF, og hvad gør vi nu med EF-Domstolen. For det første tror jeg slet ikke på, at man laver den slags ting, og for det andet: Skulle man gøre det, er det altså stadig væk gyldigt over for international ret, så derfor er det ikke en relevant diskussion.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Hvis diskussionen ikke er relevant, synes jeg da, at min ærede modpart skulle lade være med at rejse den. Jeg synes, den er relevant, og jeg vil pege på et enkelt felt i denne forbindelse, nemlig spørgsmålet om unionsborgerskabet. Det hævdes at være en af de fire interessante såkaldte undtagelser, Danmark har opnået ved Edinburgh-afgørelsen.

Men det er sådan, at det ene og alene er op til EF-Domstolen at bestemme, hvad der ligger i begrebet unionsborgerskab, og hvilke forpligtelser – f.eks. hvilke loyalitetsforpligtelser – over for Unionen dette begreb egentlig indebærer. Her hjælper ingen kære mor, her hjælper ingen international domstol i Haag, og sandheden er, at på indeværende tidspunkt aner vi ikke, hvad det betyder. Men et eller andet betyder det vel.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er med fornøjelse, at jeg kan takke for konstruktive og gode indlæg fra syv af de otte ordførere under debatten i dag. Debatten demonstrerer jo meget godt, at vi er i gang med en ny Europadebat, og alle, der følger debatten, kan se, at rammerne, indholdet, perspektiverne for fremtiden er noget ganske andet og helt forskellige fra det, der prægede debatten før den 2. juni.

Danskerne får med Edinburgh-aftalen et nyt og godt grundlag i forhold til Maastricht-traktaten, og jeg glæder mig over at kunne konstatere bred opbakning fra alle de syv forligspartier bag Edinburgh-aftalen og de klare fordele, som dette nye langsigtede grundlag for dansk EF-politik indebærer.

Fordelene og dermed forskellene i forhold til Maastricht-traktaten burde være tydelige for alle. For det første: Den Økonomiske og Monetære Union og Edinburgh-aftalen skaber en ny situation i forhold til den tredje fase. Ifølge Maastricht-traktaten skulle vi tage stilling i 1996 eller senere, men mange kritikere

hævdede ikke desto mindre dengang, at vedtagelse af Maastricht-traktaten nærmest pr. automatik ville medføre, at vi nok blev tvunget til at deltage på et senere tidspunkt, og at dele af erhvervslivet havde indrettet sig på det osv.

Med Edinburgh-aftalen meddeler vi allerede nu, at vi ikke deltager i den tredje fase. Forskellen er soleklar. Nu ligger det fast, at Danmark ikke deltager i den fælles mønt og de bestemmelser, der i øvrigt er knyttet til den tredje fase. Derimod deltager vi selvfølgelig fuldt ud i det tætte valutasamarbejde, som videreføres i anden fase af Den Økonomiske og Monetære Union, og den senere tids ustabilitet på valutamarkederne har i øvrigt også meget klart demonstreret behovet for det.

Med hensyn til forsvarssamarbejdet er det slået fast, at Danmark ikke deltager i aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet. Vores status i WEU er afgjort: Vi er ikke medlemmer, vi er observatører; men vi vil dog ikke hindre, at der udvikles et snævrere samarbejde mellem de andre medlemsstater på forsvarsområdet.

For det tredje har Edinburgh-aftalen gjort helt tydeligt, hvad der ligger i begrebet unionsborgerskab, der intet har at gøre med dansk statsborgerskab. Debatten forud for den 2. juni viste, at der var en udbredt frygt for, at unionsborgerskabet ville afløse det nationale statsborgerskab. Denne frygt er nu fjernet, vi bestemmer selv, hvem der skal være danske statsborgere og nyde godt af de rettigheder, der følger heraf.

For det fjerde deltager Danmark fuldt ud i det retlige samarbejde, men på et mellemstatsligt grundlag og ikke på grundlag af overnationale spilleregler. De store flygtninge- og asylproblemer, som Europa står over for i dag, og som vi kan risikere at komme til at stå over for i fremtiden, kan netop kun håndteres og løses i et samarbejde mellem de europæiske stater.

Og til sidst spørgsmålet om målsætningen. Af Edinburgh-aftalen fremgår det, at for Danmarks vedkommende skal målsætningen forstås på baggrund af Edinburgh-aftalen. Jeg indrømmer, at det er en lidt knudret formulering, men betydningen er klar nok, nemlig at for Danmarks vedkommende skal målsætningen ses i lyset af den særlige danske ordning på de fire områder.